

[Justitsministeren.]

gjort det, og det forekommer mig nærmest lidt komisk, at Stillingen til en Hundelov er afhængig af rent partipolitisk Opfattelse. Det lykkedes imidlertid, i hvert Fald i det sagligt overvejende Ting, Landstinget, at naa til en Deling ganske nøje efter Partilinier. Forhaabentlig vil det gaa anderledes i dette høje Ting, idet jeg venter, at man ogsaa fra andre Partiers Side vil stemme for Regeringens Forslag, som jeg venter gennemført saa hurtigt som muligt.

E. Friis: Efter den højtærede Justitsministers Redegørelse, hvori Lovforslagets Tilblivelse og senere Skæbne er blevet saa detailleret og klart fremstillet, skal jeg kun gøre nogle korte Bemærkninger. Jeg er glad for den lidenskabsløse og lidet ophidsende Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister har fremstillet Sagen her i Dag; det er jo ejendommeligt, at et Lovforslag af denne Art, et Lovforslag, hvor der tales om at træffe Bestemmelser om Hunde og Hundehold, sætter Sindene for ikke at sige Lidenskaberne i saadanne Svingninger, at det er hartad utroligt.

Vore egne Erfaringer hver for sig viser, at der er noget, som hedder Hundeplage, de viser, at vi Gang paa Gang er blevet fortrædiget af Hunde. Jeg selv har oplevet det i min Færden gennem Byen, paa Gaardspladser, paa Trapper, jeg er baade blevet bidt og hindret i at komme frem, hindret i den Gerning, jeg i sin Tid havde som Rodemester. Vi kender ogsaa, hvorledes der ude paa Landet mishandles og ødelægges Nyttedyr, og hvorledes vejfarende Gang paa Gang er udsat for at blive mishandlet af Hunde, tit og ofte medens Ejeren stupidt og sløvt ser derpaa. Derfor er den Skæbne, Lovforslaget har haft i det andet høje Ting, takket være Flertallet, blevet af en saadan Natur, at jeg hilser Resultatet med Glæde.

Al den Tale, der har været om Begrebet Hundevenner kontra Hundefjender, bundet ikke i nogen Realitet. Jeg tror, vi allesammen holder af Hunde som de tro Menneskets Følgere og Venner, som de har været gennem alle Tider, vi ved, hvad Venner de kan være for os, baade til Glæde og til Nytte. Det er heller ikke de velopdragne Dyr, nogen har noget imod. Men ingen har rimelig Ret til, fordi han som Ejer ikke har Forstand, Vilje eller Evne til at opdrage sin Hund, at skabe en Plage for sine Omgivelser, dette bør gælde baade Land og By. Der er intet at sige til, at Folk gerne

vil have en god og en tro Hund, men der er meget at sige til dem, der holder bid-ske, ondskafulde og uopdragne Hunde. For den første Kategori vil denne Lov ikke blive nogen Ulempe, og for den anden Kategori er den en Nødvendighed.

I denne Forbindelse kunde jeg have lyst til at nævne, at København for ganske nylig ved Behandlingen af sin Politivedtægt har taget vidtgaaende Bestemmelser med Hensyn til Hundehold, Bestemmelser, som jeg synes kan være vejledende for dette høje Ting. Vi har for Københavns Vedkommende bestemt, at Hunde skal føres i Baand, undtagen i Byens Periferi, hvor Land og By mødes, der er der givet Politiet Bemyndigelse til at dispensere herfra. Borgerrepræsentationen vedtog yderligere, i øvrigt enstemmigt, at det paalægges Hundeejere at drage Omsorg for, at deres Hunde ikke besudler Fortove, Façader og Forretningsindgange. Jeg vil benytte Lejligheden til her at udtale Haabet om, at disse Bestemmelser maa opnaa den fornødne justitsministerielle Godkendelse, naar de til sin Tid bliver fremlagt for Ministeren. Jeg kan her henvise til § 10, 1ste og 2det Stykke, der viser, at Bestemmelsen om, at Hunden skal føres i Snor, paa Forhaand har faaet Ministerens Velsignelse, hvorfor det samme forhaabentlig vil blive Tilfældet med den tilsvarende Bestemmelse, der er truffet af Københavns Kommunalbestyrelse.

I Modsætning til Landstingets Mindretal er jeg glad for, at denne Lov skal gælde overalt. Jeg har svært ved at opfatte det, der her sker, som et Indgreb i Kommunernes Selvstyre; skal en Lov af denne Art have nogen Værdi, saa maa den gælde for hele Landet. De Kommuner, som hidtil ikke har bragt den gældende Lov til Anvendelse, har efter min Mening været forsømmelige og selv til Dels skabt det Grundlag, der betinger Lovens Berettigelse. Det er ejendommeligt at se, hvorledes Bykommunerne efter Mindretallets Mening gerne maa berøves Selvstyret, medens Landkommunerne skulde have Lov til selv at bestemme, om de vil være med eller ikke — det fremgaar af det Ændringsforslag Nr. 3 til § 1, det i sin Tid har stillet. Heri synes jeg, der er noget, der halter. Hundeplagen er for Tusinder af Mennesker en stadig Kilde til Usikkerhed og Fare, til Svineri og Forstyrrelse, og det i en saadan Grad, at der maa og skal lovgives derom. Her kan Selvstyrekravet ikke være det afgørende, her maa det være Almensikkerheden, der maa tages i Betragtning, og det er sket ved dette Lovforslag, saa kan man kalde det for Tvang, hvis man vil,